

do 22.10.26
CC Strombeek

My Hair is Everywhere **KLINCK TRIO**

Het Klinck Trio verenigt drie bijzondere stemmen uit de Belgische muzieksceen: violist-componist Elisabeth Klinck, saxofonist Adia Vanheerentals en pianist-producer Maya Dhondt. Met hun debuutalbum *My Hair is Everywhere* ontvouwt het trio een intieme taal waarin melodie en stilte elkaar in fragiele balans houden.

De muziek wortelt in improvisatie en ademt een openheid waarin iedere klank en elke pauze betekenis krijgt. Het album klinkt als een uitnodiging tot aandachtig luisteren: van fluisterende details en ademruimtes tot speelse melodieën en tedere resonanties. Geïnspireerd door onder anderen Meredith Monk beweegt de muziek tussen lichtheid en melancholie en zoekt ze naar een kwetsbare schoonheid die zich pas in stilte volledig ontvouwt.

“Er hangt poëzie in de lucht wanneer deze drie dames de krachten bundelen. Er zit troost in de behoedzame dissonantie, schoonheid in de wrijving tussen fragiel en ruw. Haar overal, hart gestolen.” - ★★★★★ Knack Focus over hun album My Hair is Everywhere

Viool Elisabeth Klinck | **Saxofoon** Adia Vanheerentals | **Piano** Maya Dhondt

Duur concert: 1u15

Het **Klinck Trio** illustreert als geen ander hoe onze muzieksce­ne­re­la­bels steeds makke­lij­ker op­zij­zet. (...) Geïmpro­vi­seer­de en he­den­daagse klanken slaan hier zo de han­den in el­kaar met schuch­ter mi­ni­ma­lis­me, pure droom­mu­ziek en een vorm van uit­ge­beende, pas­to­rale folk. De vin­ger­knip van de jazz is af­we­zig. Wat je in plaats daar­van krij­gt, is een even per­soon­lij­ke als cre­a­tie­ve duik in een slow mo­tion be­levings­wereld.

Dat **JazzLab** haar schou­ders onder een tour­nee van dit trio zet, spreekt boek­de­len. De or­ga­ni­sa­tie, die steeds meer evo­lu­eert van een spre­dings­net­werk naar een bre­der on­der­steunings­plat­form, wil ar­ti­es­ten en bands tools aan­reiken om ge­wapend te zijn in een veran­derend mu­ziek­landschap. (...)

Violiste Elisabeth Klinck speelde zich enkele jaren ge­leden al in de kijker met een open vizier en mu­ziek die on­mo­ge­lijk vast te pin­nen was op een stijl. Het twee­luik *Picture A Frame* (2023) en *Chronotopia* (2025) voelt meer aan als een collage dan als een re­gu­lier album waar­bij de ar­ti­est zich een weg baant van de eerste naar de laatste song. Viool, be­speeld op tra­di­ti­onele en minder tra­di­ti­onele manieren, wordt om­zwachteld met elek­tronische sound­scapes. Het heeft een uit­gesproken avant-garde sensibi­liteit, maar wel open en toegankelijk. Haar releases met bas­si­st Nils Vermeulen zijn al even fascinerend: ex­plo­ra­ties in klank, timbre, in­ter­ac­tie, ruimte. Klinck schop­te het tot “De Twintigers” van Klara, jonge muzi­kan­ten uit diverse hoeken om in het oog te houden. Ze heeft sa­men­ge­werkt met Miet Warlop (*One Song*), Valgeir Sigurdsson, Ben Bertrand, Benjamin Abel Meirhaeghe en vele anderen.

Ook **saxofoniste Adia Vanheerentals** was een ‘Twintiger’. Door haar in­stru­men­ten (sopraan- en tenorsaxofoon), maar ook de koers van haar meest pro­mi­nente project - Bodem -, kan je haar iets dichter bij de jazz­tra­di­tie si­tu­eren. Vanheerentals maakte met haar band twee releases (*Kleine Mars* en *Lush And Alive*) die passen in een nieuwe golf van jazz­bands die het rigide keurslijf al een hele tijd afgezworen hebben. Ze laten in­spi­re­ren door al­ler­hande mu­ziek uit binnen- en bui­ten­land, van indie­pop naar folk, ex­per­i­men­tele mu­ziek, pulp en avon­tuur­lij­ke im­pro. En vooral: meer nog dan door de jazz­tra­di­tie, laten muzi­kan­ten als Vanheerentals zich vooral leiden door hun eigen er­va­rings en ar­ti­es­ten die al net zo per­soon­lijk aan de slag gaan of gingen. Op haar toepas­selijk ge­ti­telde solo­album *Taking Place*, ver­schenen bij het label Relative Pitch, ver­ken­de Vanheerentals de im­pact van specifi­eke om­ge­vingen op haar sound en ideeën. Daar­naast dook ze ook op in het in­ter­na­ti­onale Fire! Or­chestra, rond de Zweedse power­blazer Mats Gustafsson.

De klassiek getrainde **pianiste en producer Maya Dhondt** heeft net als haar collega’s er­va­ring in de thea­ter­wereld, waar ze met haar ex­cen­trieke en veel­zij­dige spel veel kan­ten uit kan. Ze spreekt zelf over in­tuï­tie­f ge­frag­men­teerde mu­ziek die genres, ge­lu­iden en talen bij el­kaar brengt in een post­mo­derne kram­p van glitch-pop en he­den­daagse piano. Dat is inderdaad hoe haar solo­album *wow, x* (2024) klinkt: in­ti­me knutselarijen, over­lap­pen­de stemmen, stuiterende elek­tronica, re­la­ti­verende humor (*I love solfège*) en het ge­voel dat de boel op elk mo­ment op z’n kop ge­zet kan worden. Het creëert een sfeer van durf en be­vrijding. Net door haar on­grijp­baar­heid is ze haast het type­voor­beeld van een nieuw soort muzi­kant dat op­ge­staan is: de gretige alles­kun­ner die, wars van ver­wach­tingen en pro­fes­si­onele stan­daarden, vooral wil uit­pro­beren.

De combinatie van die drie per­soon­lij­heden, met hun ge­deelde en in­di­vi­du­e­le achter­gronden, obses­sies, er­va­rings, tics en ideeën, leidt op ***My Hair Is Everywhere*** (2025) tot een sound en aan­pak die in binnen- en bui­ten­land ge­prezen werd, van Knack tot het ge­zag­hebbende mu­ziek­ma­ga­zine The Wire. Een be­luistering volstaat al om te kun­nen spreken van een heel eigen wereld, waarin het mo­ge­lijk is om keer op keer te verdwalen. Ar­ti­es­ten die alles naar hun hand willen zetten, die elk detail be­te­kenis­vol willen maken, sturen je een op voor­hand be­paalde rich­ting uit. Dat is eigen­lijk een vorm van dwang. Om een luisteraar telkens op­nieu­w deel­ge­noot te maken van die reis van de ver­beelding, moet je ruimte laten, mo­ge­lij­heden om de ver­beelding aan te zwengelen. Dat is hier ruimschoots het ge­val.

De mu­ziek is steevast traag en open, blijft ademen, be­waart ruimte voor me­lo­dieën die blijven hangen, maar ook voor ge­lu­iden en oneffenheden die amper het fluisterniveau over­stijgen. In de in­fo­tekst bij het album wordt ver­wezen naar de lichtheid en kwets­baar­heid die ook het werk van de com­poniste en pianiste Meredith Monk ken­merken. Een treffende ver­ge­lij­king, want ook hier vind je een meeslepende duik in tederheid, spontaniteit en simpele re­sonantie. Maak ruimte voor het kleine, en het zal vol­waardige be­te­kenis krij­gen. Geef een e­vi­dente plaats aan het on­ge­wone en het zal ver­trouwd worden. Elke klik, aanslag, streling, zucht en over­slaande stem is even­waardig. Schoonheid komt zo ook uit on­ver­wach­te hoek. (...)

De charme van *My Hair Is Everywhere* is ook grotendeels daar te vinden: het omarmen van het kleine, het ‘gewone’, het im­per­fecte. En dat op het niveau van mu­ziek, ge­lu­id en ideeën. De album­ti­tel kan de kreet zijn van iede­reen die ooit lang haar had. Song­ti­tels als *Lullaby*, *Flirting Around* en *Little Song* houden het ook be­wust simpel en dichtbij. Dit is mu­ziek die kan ge­dijen op al­ler­hande podia, maar eigen­lijk net zo goed in een huiskamer, keuken of ach­ter­tuin. (...)

© ingekorte tekst naar Guy Peters

BINNENKORT

do 12.11.26 Ivan Paduart & Patrick Deltenre - Inner Travels

do 17.12.26 Delta - Señor Sinjor (Sacristie Basiliek Grimbergen)